

178-oji Visuotinė metinė konferencija,
kunigystės sesija, 2008 m. balandžio 5 d.

Dvylikametis diakonas

Vyresnysis Džonas M. Madsenas
Iš Septyniasdešimties

Kiekvienas iš mūsų, kaip Dievo sūnūs, gali įvykdyti savąją misiją ir paskirtį.

Mano mylimi kunigystės broliai, pradėdamas norėčiau savo kalbą adresuoti kiekvienam dvylikamečiui diakonui, atėjusiam į šią visuotinę kunigystės sesiją. Kur bebūtumėte noriu padėkoti, kad esate čia, ir pasakyti, arba priminti jums apie tai, ką patyrė prezidentas Gordonas B. Hinklis, kai buvo dvylikametis diakonas, kaip ir jūs.

Jo biografijoje skaitome: „Netrukus po iššventinimo į diakonus jis su tėvu atėjo į savo pirmąjį kuolo kunigystės susirinkimą. Jis jautėsi truputį nejaukiai, radęs laisvą vietą paskutinėje Dešimtosios apylinkės maldos namų sakramento salės eilėje, kai tuo tarpu jo tėvas, kuris tarnavo kuolo prezidentūroje, užėmė savo vietą ant pakylės. Pradėdami susirinkimą trys ar keturi šimtai susirinkusių vyrų atsistojo ir sugiedojo Viljamo V. Felpso sukurtą pergalingą himną... „Gerbkime tą, kam Jehova kalbėjo! / Jėzaus jis pateptas, pranašas mūs. / Eros naujos jis atverti atėjo. / Gerbs jį karaliai ir tautos paklus.“

Prisimindamas tą patyrimą, prezidentas Hinklis sakė: „Kažkas man nutiko, kai girdėjau tuos tikėjimo vyrus giedant. Tai palietė mano širdį. Tai sukėlė man jausmą, kurį buvo sunku paaiškinti. Jaučiau didžią varančiąją galią, tiek emocišką, tiek ir dvasišką. Niekada ankščiau taip nesijaučiau, kiek tai susiję su koku nors bažnytiniu patyrimu. Į širdį atėjo įsitikinimas, jog žmogus, apie kurį jie giedojo, tikrai buvo Dievo pranašas. Tada Šventosios Dvasios galia sužinojau, kad Džozefas Smitas iš tiesų buvo Dievo pranašas.“¹

Kaip tą dvylikamečio diakono patirtą išgyvenimą prezidentas Hinklis „atsiminė visą gyvenimą“², taip aš meldžiu, jog tai, ką dabar patiriate, atsimitumėte visą gyvenimą.

Dabar noriu pakviesti visus pažvelgti į šią puikią bronzinę skulptūrėlę, pavadintą „Diakonų suolas“. Tiems iš jūsų, kurie negalite jos matyti, pasakysiu, kad ji vaizduoja netikėtai užkluptus penkis diakonus, sėdinčius ant suolo bažnyčioje.

Pažvelgę į šiuos penkis „diakonus“, ką matote? Dabar perskaitysiu dviejų ankstesniųjų Bažnyčios prezidentų teiginius ir tą klausimą užduosiu kiek kitaip: ką galite matyti?

Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas skelbė: „Mūsų jaunuoliai... yra dangaus aukštuomenė, ypatinga bei išrinktoji giminė, turinti dievišką paskirtį. Jų dvasios buvo laikomos, kad ateitų šiomis dienomis, kai žemėje yra Evangelija, ir kada Viešpačiui reikalingi narsūs tarnai toliau vykdyti Jo didį pastarųjų dienų darbą.“³

Prezidentas Spenseris V. Kimbolas pareiškė: „Mes auginame karališkąją kartą... turinčią atlikti ypatingus dalykus.“⁴

Šių pranašišku pareiškimų šviesoje, jei praplėsime savo viziją matyti daugiau nei penkis diakonus ant suolo ir apimsime visus Aarono kunigystės vaikus, ką tada galime matyti?

Tikiu ir meldžiuosi, kad visi galėtume matyti jų „dieviškąjį“ potencialą, kad galėtume matyti juos einančius pirmyn kaip šventąją kunigystę turinčius vyrus ir kaip misionierius, skelbiančius „nesibaigiančiąją evangeliją“⁵ „Dvasia“⁶ ... „žemės tautoms“⁷; kad galėtume matyti juos kaip ištikimus vyrus bei tėvus ir kaip „šaunius tarnus“ bei Bažnyčios ir Dievo karalystės „vadovus“ šiomis paskutinėmis dienomis.

Tam, kad galėtume aiškiau įsivaizduoti šios „išrinktosios“ ir „karališkosios giminės“ „dieviškąją paskirtį“, mums tereikia pamąstyti apie dvylikametį Jėzų, su gimdytojais nuvykusį į Jeruzalę „švęsti Velykų“⁸.

Kas buvo šis dvylikametis berniukas? Kokia buvo Jo misija ir paskirtis? Ir kaip Jis galėjo ją įvykdyti?

Mes skelbiame ir Šventraščiai patvirtina, jog Jis buvo Jėzus „Kristus, gyvojo Dievo Sūnus“⁹, kad Jis „atėjo į pasaulį... kad būtų nukryžiuotas dėl pasaulio ir kad neštų pasaulio nuodėmes, ir kad pašventintų pasaulį, ir kad jį išvalytų nuo viso neteisumo“¹⁰, „kad išgelbėjimas ateitų žmonių vaikams būtent per tikėjimą jo vardu“¹¹; kad būdamas jaunas „Jėzus augo išmintimi, metais ir malone Dievo ir žmonių akyse“¹²; kad Jis „augo su savo broliais ir stiprėjo, ir laukė, kada Viešpats pasakys, jog atėjo jo tarnystės laikas“¹³ ir kad Jis, kaip ir mes, buvo visai gundomas.¹⁴ Tikrai Jis kentėjo „visokius gundymus“¹⁵, bet „nekreipė į juos dėmesio“¹⁶. O kai susidūrė su Liuciferiu, „visų melų tėvu“¹⁷, „visokios nuodėmės kūrėju“¹⁸, Jėzų apsaugojo ne tik Raštų pažinimas, bet ir absoliutus Jo paklusnumas savo Tėvo žodžiui ir valiai¹⁹, ir Jis įsakė, sakydamas: „Eik šalin, Šėtone!

Juk parašyta: *Viešpatij, savo Dievą, tegarbink ir jam vienam tetarnauk!*²⁰

Na, o kas dėl to, kaip Jis galėjo įvykdyti savo misiją ir paskirtį, tai apmąstykite šiuos Jėzaus žodžius:

„Kai Žmogaus Sūnų būsite aukštyn iškėlę, suprasite, kad Aš Esu ir kad nieko nedarau iš savęs, bet skelbiu vien tai, ko mane Tėvas išmokė. Mano Siuntėjas yra su manimi; jis nepaliko manęs vieno, nes visuomet darau, kas jam patinka.“²¹

Kad kiekvienas iš mūsų, kaip „Dievo sūnūs“²², galime įvykdyti savąją misiją ir paskirtį aiškiai pasako šie Viešpaties žodžiai pranašui Džozefui Smitui: „Iš tiesų, taip sako Viešpats: Bus taip, kad kiekviena siela, kuri atsisako savo nuodėmių ir ateina pas mane, ir šaukiasi mano vardo, ir paklūsta mano balsui, ir laikosi mano įsakymų, ... [galės] ateiti pas Tėvą mano vardu ir tinkamu metu [gauti] jo pilnatvę.“²³

Taip aš liudiju, kad prezidentas Tomas S. Monsonas tikrai yra Dievo pranašas, ir kad jis bei jo patarėjai Pirmojoje prezidentūroje ir Dvylikos Apaštalų Kvorumo nariai yra pranašai, regėtojai ir apreiškėjai, šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. In Sheri Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), p. 35–36.
2. In "President Gordon B. Hinckley," *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008* (a

- supplement to the *Liahona*, Apr. 2008), p. 3.
3. In Conference Report, Apr. 1970, p. 6.
 4. "Boys Need Heroes Close By," *Ensign*, May 1976, p. 45.
 5. Apreiškimo 14:6; DS 68:1; taip pat žr. DS 133:7–8.
 6. Žr. Mato 10:19–20; Luko 24:32; DS 42:14; 43:15; 50:13–22; 84:85.
 7. DS 134:12; taip pat žr. Apreiškimo 14:6; DS 68:8; 133:7–8.
 8. Žr. Luko 2:41–42.
 9. Žr. Mato 16:16; 2 Nefio 25:19–20; Mozijo 3:8; 4:2; Almos 5:48; Helamano 5:9; 3 Nefio 5:13; 11:10–11; 20:31; DS 14:9; 68:6.
 10. DS 76:41.
 11. Mozijo 3:9; taip pat žr. Mozijo 3:12; DS 18:17–19, 21–25.
 12. Luko 2:52.
 13. Džozefo Smito Vetimas, Mato 3:24.
 14. Hebrajams 4:15.
 15. Almos 7:11.
 16. DS 20:22.
 17. 2 Nefio 2:18; Etero 8:25; Mozès 4:4.
 18. Helamano 6:30; taip pat žr. Mozijo 4:14.
 19. Žr. Mato 4:1–10.
 20. Mato 4:10.
 21. Jono 8:28–29.
 22. Psalmyno 82:6; Ozėjo 1:10; Romiečiams 8:16–17; Hebrajams 12:9; DS 11:30; 35:2; Mozès 6:68.
 23. DS 93:1, 19; taip pat žr. Jono 14:6; DS 76:92–95; 2 Nefio 31:7–16; 3 Nefio 12:48; 27:27; Moronio 10:32–33.